

ANNEX IV**Convenis internacionals a que fa referència l'article 3.5.a)**

1. Conveni internacional, de 27 de novembre de 1992, sobre responsabilitat civil nascuda de danys deguts a la contaminació per hidrocarburs.
2. Conveni internacional, de 27 de novembre de 1992, de constitució d'un fons internacional d'indemnització de danys deguts a la contaminació per hidrocarburs.
3. Conveni internacional, de 23 de març de 2001, sobre responsabilitat civil nascuda de danys deguts a la contaminació per hidrocarburs per a combustible dels vaixells.
4. Conveni internacional, de 3 de maig de 1996, sobre responsabilitat i indemnització de danys en relació amb el transport marítim de substàncies nocives i potencialment perilloses.
5. Conveni, de 10 d'octubre de 1989, sobre responsabilitat civil per danys causats durant el transport de mercaderies perilloses per carretera, per ferrocarril i per vies navegables.

ANNEX V**Convenis internacionals a què fa referència l'article 3.5.b)**

1. Conveni de París, de 29 de juliol de 1960, sobre la responsabilitat civil en matèria d'energia nuclear i Conveni complementari de Brussel·les de 31 de gener de 1963.
2. Convenció de Viena, de 21 de maig de 1963, sobre responsabilitat civil per danys nuclears.
3. Convenció, de 12 de setembre de 1997, sobre indemnització suplementària per danys nuclears.
4. Protocol comú, de 21 de setembre de 1988, relatiu a l'aplicació de la Convenció de Viena i del Conveni de París.
5. Conveni de Brussel·les, de 17 de desembre de 1971, relatiu a la responsabilitat civil en l'esfera del transport marítim de substàncies nuclears.

ANNEX VI**Informació i dades a què es refereix la disposició addicional cinquena**

1. Els informes a què es refereix la disposició addicional cinquena inclouen una llista de casos de dany mediambiental i de casos de responsabilitat en virtut d'aquesta Llei, cadascun amb les dades i informació següents:
 - a) Tipus de dany mediambiental, data en què es va produir i/o es va descobrir el dany i data en què es van emprendre accions en virtut d'aquesta Llei.
 - b) Codi de classificació de les activitats de la persona o persones jurídiques responsables.
 - c) Interposició, si s'escau, d'un recurs en via judicial, ja sigui per parts amb responsabilitat o per entitats legítimes (s'hi ha d'especificar el tipus de demandants i el resultat del procediment).
 - d) Resultat del procés de reparació.
 - e) Data de conclusió del procediment.
2. Les administracions públiques poden incloure en els seus informes qualssevol altres dades i informació que considerin útils per a la valoració correcta del funcionament d'aquesta Llei, per exemple:
 - a) Costos ocasionats per les mesures de prevenció i reparació, d'acord amb la definició d'aquesta Llei:
 - 1r Sufragats directament pels responsables, quan es disposi d'aquesta informació;
 - 2n Restituïts pels responsables a posteriori;
 - 3r Sense restituir pels responsables (s'hi ha d'especificar el motiu de la falta de restitució).
 - b) Resultats de les accions de foment i de l'aplicació dels instruments de garantia financera utilitzats de conformitat amb aquesta Llei.
 - c) Una avaluació dels costos administratius addicionals ocasionats anualment a l'Administració pública per la creació i funcionament de les estructures administratives necessàries per aplicar i fer complir aquesta Llei.

18476 *LLEI 27/2007, de 23 d'octubre, per la qual es reconeixen les llengües de signes espanyoles i es regulen els mitjans de suport a la comunicació oral de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.* («BOE» 255, de 24-10-2007.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

I

Les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues viuen en una societat formada majoritàriament per persones oients per la qual cosa, per integrar-se, han de superar les barreres existents en la comunicació que són, en aparença, invisibles als ulls de les persones sense discapacitat auditiva. Aquesta Llei intenta solucionar aquesta situació i propiciar que accedeixin a la informació i a la comunicació, tenint present la seva heterogeneïtat i les necessitats específiques de cada grup.

Igualment, en aquesta la Llei regeix el principi de llibertat d'elecció en la forma de comunicació per part de les persones sordes, sigui quina sigui la seva discapacitat auditiva, i sordcegues, per la qual cosa es reconeix i es regula de manera diferenciada el coneixement, l'aprenentatge i l'ús de la llengua de signes espanyola, així com dels mitjans de suport a la comunicació oral.

No cal posar en dubte que el llenguatge és el principal instrument de comunicació. El coneixement i l'ús d'una llengua afavoreixen i possibiliten l'accés i la transmissió del coneixement i de la informació, a més de ser el canal bàsic de vertebració de les relacions individuals i socials. D'aquesta manera, la llengua no és una simple manifestació de la llibertat individual, sinó que transcendeix els àmbits personals i es converteix en una eina ineludible per a la vida en societat.

Les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues no sempre poden accedir a la informació i a la comunicació amb l'entorn, bé perquè no disposen d'interpret de llengua de signes, cas de les persones sordes i sordcegues que siguin usuàries de llengua de signes, bé perquè no disposen dels recursos de suport necessaris per fer possible la comunicació a través de la llengua oral. Efectivament, en la majoria de les àrees en les quals cal aplicar aquesta Llei no es disposa, moltes vegades, d'adaptacions visuals i acústiques que permetin la millora en l'audició i recepció de la informació auditiva, o dels mitjans de suport necessaris per a la comunicació oral, o de servei d'interprets de llengua de signes.

Una dificultat especial revesteix la sordceguesa, que és una discapacitat que resulta de la combinació de dues

deficiències sensorials (visual i auditiva), que genera, en les persones que la pateixen, problemes de comunicació únics i necessitats especials derivades de la dificultat per percebre el seu entorn de manera global, conèixer-lo i, per tant, interessar-s'hi i desenvolupar-s'hi. Algunes persones sordcegues són totalment sordes i cegues, mentre que d'altres tenen restes auditives i/o visuals.

L'exigència de publicitat com a tret inherent de l'Estat de dret, a través de la qual les normes han de ser accessibles a tota la ciutadania; la constatació que no es pot parlar d'una participació real i efectiva de la ciutadania en l'àmbit d'un sistema democràtic sense l'accés a la informació i a la comunicació i sense l'expressió de les seves idees i voluntats a través d'una llengua; la presa de consciència que només és possible aconseguir una integració social i cultural de caràcter universal, des de la qual la participació ciutadana es projecti en qualsevol àmbit social i cultural –exigència d'un Estat social– a través de l'accés al coneixement i a l'ús de la llengua són aspectes que, al costat de la importància que en les societats contemporànies ha adquirit la transmissió d'informació a través de mitjans escrits i audiovisuals, obliguen a considerar l'ús i el coneixement d'una llengua com un dret vinculat al lliure desenvolupament de la personalitat i, en definitiva, a l'assoliment d'una vida humana digna.

En tot cas, el col·lectiu de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues és molt divers i no s'ajusta a un únic patró comunicatiu pel fet de no sentir-hi, o de no sentir-hi ni veure-hi en el cas de la sordceguesa, que combina les dues deficiències. Per tant, l'ús de la llengua oral o de les llengües de signes espanyoles i el suport als mitjans de comunicació oral en la seva comunicació amb l'entorn, en el seu aprenentatge, en l'accés a la informació i a la cultura, ha de respondre a una opció lliure i individual que, en el cas de tractar-se de menors, correspon als seus pares o tutors.

II

Els antecedents històrics sobre les llengües de signes a Espanya s'inicien, des del punt de vista educatiu, al segle XVI, quan els monjos van emprendre la tasca d'educar nens sords. El monjo benedictí Pedro Ponce de León va ensenyar a comunicar-se els nens sords que estaven al seu càrrec, fet que va permetre la revaluació de les creences professades durant molt de temps respecte de les persones sordes, i es va contribuir a un canvi gradual de la mentalitat que es tenia sobre aquestes persones i el seu lloc a la societat. Els monestirs en aquesta època estaven obligats a guardar silenci i es comunicaven utilitzant signes manuals; així, per exemple, els benedictins tenien a la seva disposició «signes per a les coses de més importància, amb els quals es feien comprendre». Pedro Ponce de León va haver de comprendre que era possible expressar la raó sense parla, ja que ell mateix ho feia cada vegada que manifestava els seus pensaments per mitjà de signes monàstics i va utilitzar amb els nens sords un sistema gestual de comunicació.

Al segle XVII la metodologia canvia, i així el senyor Manuel Ramírez de Carrión va utilitzar la pedagogia de la seva època per instruir els nens sords preparant-los perquè s'integressin a la societat.

En la segona meitat del segle XVIII, el senyor Lorenzo Hervás i Panduro publica el seu tractat: «Escuela española de sordomudos o arte para enseñarles a escribir y hablar el idioma español», que suposa una fita fonamental en l'esforç pedagògic per integrar les persones sordes.

L'escola espanyola arribarà a produir fins i tot obres de tanta transcendència per a la llengua natural de les persones sordes com el diccionari de mímica i dactilologia de Francisco Fernández Villabril, que incloïa 1.500 signes de la llengua de signes espanyola descrits per a la seva realització. Sens dubte es tracta del pas més important

cap a l'estandardització de la llengua de signes espanyola fet fins aleshores, i una demostració del caràcter no només natural, sinó històric, de la llengua de signes espanyola.

Al segle XIX, amb l'establiment a Espanya dels primers col·legis de sordmuts i cecs, es possibilita la institucionalització de l'educació de les persones sordes, cegues i sordcegues, amb la conseqüència de la interacció lingüística i social entre elles, així com de l'inici del desenvolupament sistematitzat de les protollengües de signes espanyola i catalana.

L'últim quart del segle XX va suposar la reivindicació de les llengües de signes espanyola i catalana com els instruments de comunicació propis de les persones sordes que opten lliurement per alguna d'aquestes llengües. Nombroses trobades nacionals i internacionals han debatut sobre la necessitat del seu reconeixement i ús per garantir l'accés ple a l'educació, els serveis, la vida econòmica i cultural, els mitjans de comunicació i les noves tecnologies de la informació, així com la seva necessitat per al correcte desenvolupament personal i la participació social de les persones sordes que han optat per aquesta modalitat de comunicació.

La rellevància de l'ús i coneixement de la llengua constitueix en l'actualitat una realitat inqüestionable. No obstant això, i malgrat això, aquesta construcció sobre la importància i rellevància de la llengua s'ha configurat d'esquena a altres situacions. En efecte, el reconeixement sobre el valor de la llengua ha de respondre a les necessitats de les persones amb discapacitat auditiva.

Les llengües de signes espanyoles, que són les llengües pròpies de les persones sordes i sordcegues que han optat per aquesta modalitat lingüística, no han tingut el reconeixement ni el desenvolupament que els correspon, i això malgrat que nombroses investigacions portades a terme en l'àmbit nacional i internacional han posat de manifest que les llengües de signes compleixen tots els requisits d'una llengua natural i posseeixen unes característiques gramaticals, sintàctiques i lèxiques pròpies. Recentment aquesta situació s'ha solucionat i n'és una prova l'aprovació de nombroses normes, entre les quals es poden destacar diversos estatuts d'autonomia, que reconeixen la importància de les llengües de signes.

III

A Espanya, davant altres països que manquen d'aquesta riquesa, la realitat de la llengua de signes adquireix una nova dimensió, ja que l'existència de la llengua de signes catalana posa clarament de manifest que mitjançant aquest vehicle de comunicació es pot col·laborar en la plena participació en la vida política, econòmica, social i cultural.

La llengua de signes catalana, que és la llengua pròpia de les persones sordes de Catalunya que han optat per aquesta modalitat de comunicació, i la que fan servir, per tant, en les seves comunicacions de la vida diària, s'ha desenvolupat a Catalunya d'una forma similar a com ho ha fet la llengua de signes espanyola a la resta d'Espanya, de manera que s'ha anat consolidant una estructura lingüística comunicativa íntimament relacionada amb l'entorn geogràfic, històric i cultural. El Parlament de Catalunya va aprovar el dia 30 de juny de 1994 la «Proposició no de llei sobre la promoció i la difusió del coneixement del llenguatge de signes», i algunes universitats catalanes ofereixen un programa de postgrau de «Expert en interpretació de llengua de signes catalana», amb una dimensió professional que està garantida a efectes laborals. L'any 2005 apareix la primera «Gramàtica bàsica de llengua de signes catalana» i hi ha, a més, una àmplia bibliografia científica de gran valor lingüístic sobre aquesta gramàtica. Finalment, l'any 2006, l'Estatut d'auto-

nomia de Catalunya va realitzar un reconeixement de la llengua de signes catalana.

IV

La utilització de recursos que potencien i possibiliten la comunicació via oral, a través dels mitjans de suport a la comunicació oral, com la labiolectura, les pròtesis auditives, la subtitulació i qualsevol altre avenç tecnològic, suposa un dret fonamental i bàsic de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues que han optat lliurement per aquest mitjà de comunicació.

El segle XX ha estat el moment dels avenços més vertiginosos en aliança amb la medicina, l'audiologia, la ciència, la tecnologia, la pedagogia i la lectura labial en relació amb l'audició. Així, les aportacions d'aquestes disciplines han fet realitat expectatives impensables per a l'educació i l'accés a la comunicació oral de les persones amb discapacitat auditiva, així com la seva integració i participació més activa amb el seu entorn.

Els avenços tecnològics permeten que una persona sorda o amb discapacitat auditiva i sordcega, estimulada a través de les seves pròtesis auditives i amb recursos i mitjans de suport a la comunicació oral, pugui accedir a la llengua oral que és la del seu entorn cultural, laboral i social. És necessari tenir en compte que les pèrdues auditives poden ser congènites, aparèixer a edats primerenques i també adquirir-se al llarg de la vida adulta, per la qual cosa és necessari preveure tots els recursos necessaris per afavorir el seu màxim desenvolupament personal, laboral, cultural i fins i tot l'acadèmic, atenent els principis d'autonomia, normalització, integració social i educativa i participació en la vida en comunitat, i comptant amb els professionals adequats i degudament qualificats que puguin atendre totes les seves necessitats.

V

Durant molt de temps, la societat ha pres com a referència un model universal d'ésser humà a l'hora de projectar la idea de dignitat. I a partir d'aquí, i no sense un esforç considerable, ha intentat reconèixer i valorar les diferències mitjançant l'ús del principi de diferenciació positiva. Aquest tipus de normes desenvolupen una idea d'igualtat que parteix, precisament, del reconeixement de la diferència i que té com a finalitat minimitzar al màxim els efectes que aquesta produeix per al gaudi dels drets i per al desenvolupament d'una vida humana digna.

El tractament de la discapacitat no s'ha mantingut al marge d'aquesta tendència. Els últims anys, tant en l'àmbit internacional com en el nacional, han aparegut una seguit de normes que, entenent que la situació de discapacitat és una situació rellevant, tenen com a finalitat el reconeixement de drets específics.

Juntament amb això, i directament relacionat amb la situació de les persones amb discapacitat, s'ha pretès justificar aquest tipus de mesures a través d'altres raonaments. En efecte, des de la dècada dels anys setanta del segle XX, s'ha començat a viure un canvi en la manera d'entendre la discapacitat, que ha culminat en una nova manera d'afrontar aquesta qüestió.

Aquests canvis han tingut repercussions en l'àmbit del dret internacional, on el dret a la igualtat d'oportunitats és reconegut en diversos documents, entre els quals destaquen les Normes uniformes per a la igualtat d'oportunitats de les persones amb discapacitat, en el qual l'accessibilitat en la comunicació està recollida en diverses disposicions. Així, l'Organització de les Nacions Unides en la Resolució 48/96, de 20 de desembre de 1993, en concret a l'article 5, apartat 7, considera «la utilització de la llengua de signes en l'educació dels nens sords, així com en les seves famílies i comunitats. De la mateixa manera, s'han de prestar serveis d'interpretació de la llengua de

signes per facilitar la comunicació entre les persones sordes i les altres persones». Alhora, l'apartat 6 estableix l'obligació dels estats d'utilitzar «tecnologies apropiades per proporcionar accés a la informació oral a les persones amb discapacitat auditiva».

També la Unió Europea mitjançant la Carta dels drets fonamentals i el Consell d'Europa mitjançant el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals reconeixen el dret de totes les persones a la igualtat davant la Llei i a la protecció contra la discriminació. La Unió Europea reconeix i respecta el dret de les persones amb discapacitat a beneficiar-se de mesures que garanteixin la seva autonomia, la seva integració social i la seva participació en la vida en comunitat. Per la seva banda, l'Agència Europea per a les necessitats educatives especials, en el Document de 2003 sobre els principis fonamentals de l'educació de necessitats especials recomana als estats un marc legislatiu i polític que doni suport a la integració amb dotació de mitjans que amplii els desenvolupaments i els processos que treballen cap a la inclusió.

D'altra banda, el Comitè de ministres del Consell d'Europa va elaborar una Recomanació sobre la protecció de la llengua de signes en els estats membres del Consell d'Europa (Doc. 9738, de 17 de març de 2003), on reconeixia la llengua de signes com un mitjà de comunicació natural i complet amb capacitat de promoure la integració de les persones amb limitacions auditives a la societat i per facilitar l'accés a l'educació, l'ocupació i la justícia. En la mateixa línia, la Recomanació 1492 de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa de 2001 sobre els drets de les minories nacionals ha recomanat als estats membres que reconeixin oficialment la llengua de signes. Igualment, en el mateix sentit, la Declaració del Parlament Europeu 1/2004 sobre els drets de les persones sordcegues indica que «les persones sordcegues haurien de tenir els mateixos drets que els altres ciutadans de la Unió Europea i que aquests drets s'haurien de garantir mitjançant una legislació adequada en cada Estat membre».

VI

A Espanya, la Llei 51/2003, de 3 de desembre, d'igualtat d'oportunitats, no-discriminació i accessibilitat universal de les persones amb discapacitat, s'ha sumat a aquesta nova tendència. Aquesta Llei, en desplegament dels preceptes de la Constitució espanyola tendeix, entre altres qüestions, a promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat de les persones siguin reals i efectives, de manera que es remoguin els obstacles que impedeixin o dificultin la seva plenitud i es facilitin la seva participació en la vida política, cultural i social (article 9.2 de la Constitució espanyola), i els poders públics també compleixin l'obligació dels poders públics de prestar a les persones amb discapacitat l'atenció especialitzada que requereixin per al gaudi dels drets que la Constitució reconeix a tots els ciutadans (article 49 de la Constitució espanyola).

El compliment dels principis que inspiren la Llei 51/2003 exigeix l'adopció d'un conjunt de mesures que normalitzin la societat, en el sentit d'obrir-la en el major grau possible a tota la ciutadania i, evidentment, a les persones amb discapacitat, i que tinguin com a principal finalitat situar-les en una igualtat de condicions, d'oportunitats i de possibilitats per al desenvolupament dels drets fonamentals i d'una vida digna (articles 10.1 i 14 de la Constitució espanyola). En aquest sentit, l'esmentada Llei preveu expressament la regulació de la llengua de signes i dels mitjans de suport a la comunicació oral.

Així, des de la importància que té la llengua com a instrument d'informació i de coneixement, i des del marc normatiu constitucional i legal espanyol, constitueix una obligació dels poders públics tant el desenvolupament de

mitjans que facilitin l'accés a l'expressió verbal i escrita de la llengua oral a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, com la configuració d'una normativa bàsica sobre l'aprenentatge, el coneixement i l'ús de les llengües de signes espanyoles.

VII

Aquesta Llei dona resposta a les dues exigències, des del convenciment que tant la normalització de la societat en relació amb la qüestió de la discapacitat com la integració de les persones amb discapacitat en qualsevol àmbit social exigeixen la promoció de la seva possibilitat de comunicar-se a través de la llengua, sigui oral i/o de signes. Possibilitat que no es pot quedar només en l'establiment d'un conjunt de mesures adreçades directament a les persones amb discapacitat, sinó que també s'ha de projectar a la resta de la ciutadania, amb la garantia de la comprensió i l'ús de la llengua oral i/o de signes a totes les institucions i entitats en les quals es du a terme un servei públic, amb la intenció d'aconseguir així el gaudi real i efectiu dels drets fonamentals. No s'ha d'oblidar que l'eliminació de barreres en la comunicació fa desaparèixer les dificultats de comunicació entre persones amb limitacions auditives i sense –la comunicació implica un fenomen relacional, intersubjectiu– per la qual cosa els beneficis no es limiten a un grup específic de persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, sinó al conjunt de la societat.

La Llei parteix de les capacitats i potencialitats dels individus, amb la finalitat de garantir la possibilitat de desenvolupament de les capacitats individuals, sempre des del respecte a la dignitat humana. Conscient que les persones amb limitacions auditives i les sordcegues –en les quals es combinen dues deficiències sensorials (visual i auditiva)– tenen necessitats diferents, fet que implica que algunes persones optin per la comunicació a través de la llengua de signes, mentre que d'altres prefereixin la comunicació via oral, la Llei reconeix el dret d'opció, i en definitiva deixa l'elecció en mans dels principals interessats: les persones amb discapacitat auditiva i sordcegues, o els seus pares o tutors quan es tracti de menors.

VIII

La Llei s'estructura en un títol preliminar, un títol primer amb dos capítols; un títol segon amb dos capítols; set disposicions addicionals, una disposició derogatòria i sis disposicions finals.

La Llei, en el títol preliminar, determina el reconeixement i la regulació de la llengua de signes espanyola, sense perjudici del reconeixement de la llengua de signes catalana en el seu àmbit d'ús lingüístic, i dels mitjans de suport a la comunicació oral, el dret a l'aprenentatge, el coneixement i l'ús tant de les llengües de signes espanyoles com dels mitjans de suport a la comunicació oral i permet la lliure elecció dels recursos que possibilitin la seva comunicació amb l'entorn. Ahora regula els efectes que tindrà l'aplicació de la Llei.

D'altra banda, enuncia els diferents conceptes que sorgeixen al llarg de la present normativa, i es deté en cadascun d'aquests conceptes, l'explicació dels quals és imprescindible per garantir una interpretació adequada de la Llei; així mateix, s'estableixen els principis en què aquesta s'inspira. Finalment, conté les àrees en les quals la Llei és aplicable, de conformitat amb el principi de transversalitat.

El títol primer està dedicat a l'aprenentatge, el coneixement i l'ús de les llengües de signes espanyoles, en concret el capítol I regula el seu aprenentatge en el sistema educatiu, i el capítol II conté l'ús de les llengües de

signes espanyoles a través d'intèrprets de llengües, en les diferents àrees públiques i privades.

Finalment, es disposa la creació del Centre de Normalització Lingüística de la Llengua de Signes Espanyola.

El títol segon està dedicat a l'aprenentatge, el coneixement i l'ús dels mitjans de suport a la comunicació oral, en concret el capítol I regula aquest aprenentatge en el sistema educatiu, i el capítol II conté l'ús dels mitjans de suport a la comunicació oral en les diferents àrees públiques i privades.

Finalment, es disposa la creació del Centre Espanyol del Subtitulació i Audiodescripció.

La Llei, en la disposició addicional primera, crea una Comissió de Seguiment en el si del Consell Nacional de la Discapacitat i estableix el termini d'un any perquè es constitueixi.

La disposició addicional segona estableix les garanties de dotació estructural.

La disposició addicional tercera preveu les garanties jurídiques en relació amb l'arbitratge i la tutela judicial.

La disposició addicional quarta determina el règim transitori de la situació dels intèrprets i professionals de les llengües de signes espanyoles.

La disposició addicional cinquena encomana al Govern l'elaboració d'un estudi sobre els professionals de les llengües de signes i les titulacions necessàries per al seu desenvolupament.

La disposició addicional sisena està dedicada a l'atenció especial que requereixen les persones amb sordceguesa.

La disposició addicional setena fa referència al finançament de les ajudes tècniques a l'audició.

La disposició derogatòria revoca totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix la Llei.

La disposició final primera preveu el caràcter bàsic de la Llei.

La disposició final segona estableix la supletòrietat de la Llei 51/2003, de 2 de desembre.

La disposició final tercera considera el finançament de la Llei.

La disposició final quarta atorga facultats d'execució i desplegament de la Llei.

La disposició final cinquena determina l'aplicació gradual de la Llei.

La disposició final sisena regula l'entrada en vigor de la Llei.

TÍTOL PRELIMINAR

Article 1. *Objecte de la Llei.*

Aquesta Llei té per objecte reconèixer i regular la llengua de signes espanyola com a llengua de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues a Espanya que lliurement decideixin fer-la servir, sense perjudici del reconeixement de la llengua de signes catalana en el seu àmbit d'ús lingüístic, així com la regulació dels mitjans de suport a la comunicació oral.

Així mateix, aquesta Llei té per objecte reconèixer la llengua de signes catalana com a llengua de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues a Catalunya, que lliurement decideixin fer-la servir, sense perjudici de la ulterior regulació legislativa i reglamentària que pugui correspondre a la Generalitat de Catalunya, en desplegament de les seves competències.

Totes les al·lusions que aquesta Llei fa a la llengua de signes espanyola s'entenen fetes a les altres llengües de signes espanyoles, per al seu àmbit territorial propi, sense perjudici del que estableixi la normativa pròpia de les respectives comunitats autònomes en l'exercici de les seves competències.

També és objecte d'aquesta Llei la regulació dels mitjans de suport a la comunicació oral destinats a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

Article 2. Dret a l'aprenentatge, coneixement i ús de les llengües de signes espanyoles i dels mitjans de suport a la comunicació oral.

Es reconeix el dret de lliure opció de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues a l'aprenentatge, coneixement i ús de les llengües de signes espanyoles, i als diferents mitjans de suport a la comunicació oral, en els termes que estableix aquesta Llei.

Article 3. Efectes de la Llei.

1. Les normes que estableix aquesta Llei tenen efectes en tot el territori espanyol, sense perjudici de la regulació que correspongui en l'àmbit de les comunitats autònomes, i es garanteix en tot cas la igualtat a què es refereix la disposició final primera.

2. En aquesta Llei s'estableixen les mesures i garanties necessàries perquè les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues puguin fer ús, lliurement, de les llengües de signes espanyoles i/o dels mitjans de suport a la comunicació oral en totes les àrees públiques i privades, amb la finalitat de fer efectiu l'exercici dels drets i llibertats constitucionals, i de manera especial el lliure desenvolupament de la personalitat, la formació en el respecte dels drets i llibertats fonamentals, el dret a l'educació i la plena participació en la vida política, econòmica, social i cultural.

3. Les mesures i garanties que estableix el títol II d'aquesta Llei són de plena aplicació a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues usuàries de les llengües de signes espanyoles quan facin ús de les llengües orals.

Article 4. Definicions.

Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per:

a) Llengua de signes: són les llengües o sistemes lingüístics de caràcter visual, espacial, gestual i manual en què, en la seva conformació, intervenen factors històrics, culturals, lingüístics i socials, utilitzades tradicionalment com a llengües per les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues signants a Espanya.

b) Llengua oral: són les llengües o sistemes lingüístics corresponents a les llengües reconegudes oficialment en la Constitució espanyola i, per als seus respectius àmbits territorials, en els estatuts d'autonomia, utilitzada com a llengua per les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues oralistes a Espanya.

c) Mitjans de suport a la comunicació oral: són els codis i mitjans de comunicació, així com els recursos tecnològics i ajudes tècniques usats per les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues que faciliten l'accés a l'expressió verbal i escrita de la llengua oral, de manera que afavoreixin una comunicació més plena amb l'entorn.

d) Persones sordes o amb discapacitat auditiva: són les persones a les quals se'ls ha reconegut per aquest motiu un grau de minusvalidesa igual o superior al 33 per cent, que troben en la seva vida quotidiana barreres de comunicació o que, en el cas d'haver-les superat, requereixen mitjans i suports per realitzar-se.

e) Persones amb sordceguesa: són les persones amb un deteriorament combinat de la vista i l'oïda que dificulta el seu accés a la informació, a la comunicació i a la mobilitat. Aquesta discapacitat afecta greument les habilitats diàries necessàries per a una vida mínimament autònoma, requereix serveis especialitzats, personal específicament format per a la seva atenció i mètodes especials de comunicació.

f) Usuari o usuària d'una llengua: és la persona que utilitza una determinada llengua per comunicar-se amb l'entorn. Les persones que són usuàries de dues llengües són considerades bilingües.

g) Usuari o usuària de la llengua de signes: és la persona que utilitza la llengua de signes per comunicar-se.

h) Usuari o usuària de mitjans de suport a la comunicació oral: la persona sorda, amb discapacitat auditiva i sordcega que necessita mitjans de suport a la comunicació oral per accedir a la informació i a la comunicació a l'entorn social.

i) Intèrpret de llengua de signes: professional que interpreta i tradueix la informació de la llengua de signes a la llengua oral i escrita i viceversa amb la finalitat d'assegurar la comunicació entre les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, que siguin usuàries d'aquesta llengua, i el seu entorn social.

j) Guia-intèrpret: professional que exerceix la funció d'intèrpret i guia de la persona sordcega, fa les adaptacions necessàries, li serveix de nexa amb l'entorn i li facilita la participació en igualtat de condicions.

k) Educació bilingüe: projecte educatiu en el qual el procés d'ensenyament-aprenentatge es porta a terme en un entorn en el qual coexisteixen dues llengües o més que s'utilitzen com a llengües vehiculars. En el cas de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues es refereix a les llengües orals reconegudes oficialment i les llengües de signes espanyoles.

l) Logopeda i mestre/a especialista en audició i llenguatge: professionals especialitzats en sistemes alternatius i/o sistemes augmentatius de suport a la comunicació oral, que n'estimulen i en faciliten el desenvolupament.

Article 5. Principis generals.

Aquesta Llei s'inspira en els principis següents:

a) Transversalitat de les polítiques en matèria de llengua de signes i mitjans de suport a la comunicació oral: Les actuacions que duguin a terme les administracions públiques no es limiten únicament a plans, programes i accions específics, pensats exclusivament per a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues usuàries de les esmentades modalitats lingüístiques o mitjans de suport, sinó que han de comprendre les polítiques i línies d'acció de caràcter general en qualsevol dels àmbits d'actuació pública, tenint en compte les diverses necessitats i demandes de les persones que en són usuàries.

b) Accessibilitat universal: els entorns, processos, béns, productes i serveis, així com els objectes i instruments, eines i dispositius han de complir les condicions necessàries per ser comprensibles, utilitzables i practicables per totes les persones en condicions de seguretat i comoditat i de la forma més autònoma i natural possible.

c) Llibertat d'elecció: les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues i, si s'escau, els seus pares o representants legals, en el supòsit que siguin menors d'edat o estiguin incapacitades poden optar per la llengua oral i/o la llengua de signes espanyola i/o les llengües de signes pròpies de les comunitats autònomes.

d) No-discriminació: cap persona pot ser discriminada ni tractada desigualment, directament o indirectament, per exercir el seu dret d'opció a l'ús de la llengua de signes espanyola i/o de les llengües de signes pròpies de les comunitats autònomes i/o de mitjans de suport a la comunicació oral en qualsevol àmbit, sigui públic o privat.

e) Normalització: principi en virtut del qual les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues han de poder portar una vida normal, i accedir als mateixos llocs, àmbits, béns i serveis que estan a disposició de qualsevol persona.

Article 6. Àmbit d'aplicació.

D'acord amb el principi de transversalitat de les polítiques en matèria de discapacitat, el que disposa aquesta Llei s'aplica en les àrees següents:

1. Béns i serveis a disposició del públic.
2. Transports.
3. Relacions amb les administracions públiques.
4. Participació política.
5. Mitjans de comunicació social, telecomunicacions i societat de la informació.

TÍTOL I**Aprenentatge, coneixement i ús de les llengües de signes espanyoles****CAPÍTOL I****Aprenentatge i coneixement de les llengües de signes espanyoles****Article 7. De l'aprenentatge a la formació reglada.**

1. Les administracions educatives han de disposar dels recursos necessaris per facilitar en els centres que es determini, de conformitat amb el que estableix la legislació educativa vigent, l'aprenentatge de les llengües de signes espanyoles a l'alumnat sord, amb discapacitat auditiva i sordcec que, d'acord amb el que especifica l'article 5.c) d'aquesta Llei, hagi optat per aquesta llengua. En cas que aquestes persones siguin menors d'edat o estiguin incapacitades, l'elecció correspon als pares o representants legals.

2. Les administracions educatives han d'oferir, en els centres que es determinin, entre d'altres, models educatius bilingües, que són de lliure elecció per a l'alumnat sord, amb discapacitat auditiva i sordcec o els seus pares o representants legals, en el cas de ser menors d'edat o estar incapacitats.

3. Els plans d'estudis poden incloure, també en els centres esmentats abans, l'aprenentatge de les llengües de signes espanyoles com a assignatura optativa per al conjunt de l'alumnat, i facilitar, d'aquesta manera, la inclusió social de l'alumnat sord, amb discapacitat auditiva i sordcec usuari de les llengües de signes espanyoles i fomentant valors d'igualtat i respecte a la diversitat lingüística i cultural.

4. Amb la finalitat de disposar de professionals degudament qualificats per a l'ensenyament de les llengües de signes espanyoles i, si s'escau, per a l'ús que preveu el capítol II del títol I d'aquesta Llei, l'Administració educativa competent ha de determinar les titulacions que, conforme a la normativa existent sobre requisits per al seu exercici, consideri oportunes i ha de propiciar la seva formació inicial i permanent.

5. Les administracions educatives han d'establir plans i programes de formació per al professorat que atén l'alumnat sord, amb discapacitat auditiva i sordcec.

Article 8. De l'aprenentatge en la formació no reglada.

1. Les administracions educatives han de fomentar la cooperació de les famílies, amb menors sords, amb discapacitat auditiva i sordcecs, amb la institució escolar o acadèmica i han de cooperar amb les entitats associatives de persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, i de les seves famílies, en la realització de cursos de formació per a l'aprenentatge de les llengües de signes espanyoles.

2. Les administracions públiques competents, així mateix, han de cooperar amb les universitats i amb les entitats associatives de persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, i de les seves famílies, en l'aprenentatge de les llengües de signes espanyoles en altres àmbits socials.

CAPÍTOL II**Ús de les llengües de signes espanyoles****Article 9. Objecte.**

De conformitat amb aquesta Llei s'encomana als poders públics promoure la prestació de serveis d'interprets en llengües de signes espanyoles a totes les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, quan ho necessitin, en les diferents àrees públiques i privades que s'especifiquen en aquest capítol.

Els poders públics, en els termes que estableixen la Llei 51/2003, de 2 de desembre, i les seves normes de desplegament reglamentari, també han de promoure mesures contra la discriminació i han d'establir mesures d'acció positiva a favor de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues usuàries de les llengües de signes espanyoles, d'acord amb el que disposa el present capítol.

Article 10. Accés als béns i serveis a disposició del públic.**a) Educació.**

Les administracions educatives han de facilitar a les persones usuàries de les llengües de signes espanyoles que s'utilitzi com a llengua vehicular de l'ensenyament en els centres educatius que es determinin.

Igualment han de promoure la prestació de serveis d'interprets en llengües de signes espanyoles per les persones usuàries de les llengües de signes espanyoles en els centres que es determinin.

En el marc dels serveis d'atenció a l'alumnat universitari en situació de discapacitat, han de promoure programes i iniciatives específiques d'atenció a l'alumnat universitari sord, amb discapacitat auditiva i sordcec, amb l'objectiu de facilitar-li assessorament i mesures de suport.

b) Formació i ocupació.

Cal atènyer-se al que disposa el capítol III del títol II de la Llei 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, relatiu a mesures per a l'aplicació del principi d'igualtat de tracte en l'àmbit laboral.

c) Salut.

Les administracions públiques competents han de promoure la prestació de serveis d'interprets en la llengua de signes espanyola i/o en les llengües de signes pròpies de les comunitats autònomes, si n'hi ha, en cas que se sol·liciti així prèviament, per als usuaris que ho necessitin en els centres sanitaris que atenguin persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

Igualment han d'adoptar les mesures necessàries perquè les campanyes informatives i preventives en matèria de salut siguin accessibles a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues en llengües de signes espanyoles.

d) Cultura, esport i oci.

Les administracions públiques competents han de promoure la prestació de serveis d'interprets en llengües de signes espanyoles, en cas que se sol·liciti prèviament, per a les persones que en siguin usuàries, en les activitats

culturals, esportives, d'esplai i d'oci que es determinin, com ara cines, teatres i museus nacionals, monuments historicoartístics del patrimoni de l'Estat i visites guiades en les quals participin persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

Article 11. *Transports.*

1. A les estacions de transport marítim, terrestre i aeri que determinin les administracions competents, pel que fa a la rellevància del tràfic de viatgers, s'han de prestar serveis d'intèrprets en llengua de signes espanyola i/o en les llengües de signes pròpies de les comunitats autònomes, si n'hi ha, en el seu àmbit territorial per a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, en els punts d'informació i atenció al públic que també s'estableixin, tot això d'acord amb les previsions que continguin els mecanismes de cooperació a què es refereix la disposició final tercera de la Llei.

2. S'han d'adoptar les mesures necessàries perquè les instruccions sobre normes de funcionament i seguretat en els transports també es difonguin, sempre que sigui possible, en la llengua de signes.

Article 12. *Relacions amb les administracions públiques.*

1. Les administracions públiques competents han de promoure la prestació de serveis d'intèrprets en la llengua de signes espanyola i/o en les llengües de signes pròpies de les comunitats autònomes, si n'hi ha, en cas que se sol·liciti prèviament, per a les persones que en siguin usuàries, per tal de facilitar les relacions de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues amb les administracions públiques.

2. En relació amb l'Administració de Justícia i Penitenciària s'han de promoure les condicions adequades, com ara formació i disponibilitat de serveis d'intèrpret de llengua de signes espanyola i/o en les llengües de signes pròpies de les comunitats autònomes, si n'hi ha, per fer efectiva l'aplicació del que disposa l'article 143 de la Llei d'enjudiciament civil, així com en els processos que es regeixen per la Llei d'enjudiciament criminal, respecte de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

Article 13. *Participació política.*

1. Els poders públics, els partits polítics i els agents socials han de facilitar que les informacions institucionals i els programes d'emissió gratuïta i obligatòria en els mitjans de comunicació, d'acord amb la legislació electoral i sindical, siguin plenament accessibles a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues mitjançant la seva emissió o distribució en llengua de signes espanyola i/o en les llengües de signes pròpies de les comunitats autònomes, si n'hi ha.

2. Les Corts Generals, assemblees legislatives de les comunitats autònomes, diputacions provincials i corporacions i entitats locals han de promoure la interpretació en llengua de signes espanyola i/o en les llengües de signes pròpies de les comunitats autònomes, si n'hi ha, en les reunions plenàries de caràcter públic i en qualssevol altres d'interès general en què així es determini, quan hi hagi participació de persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues i se sol·liciti prèviament.

Article 14. *Mitjans de comunicació social, telecomunicacions i societat de la informació.*

1. Els poders públics han de promoure les mesures necessàries perquè els mitjans de comunicació social, de conformitat amb el que preveu la seva regulació específica, siguin accessibles a les persones sordes, amb disca-

pacitat auditiva i sordcegues mitjançant la incorporació de les llengües de signes espanyoles.

2. Així mateix, els poders públics han d'adoptar les mesures necessàries perquè les campanyes de publicitat institucionals i els diferents suports audiovisuals en els quals aquestes es posin a disposició del públic siguin accessibles a aquestes persones.

3. S'han d'establir les mesures necessàries per incentivar l'accés a les telecomunicacions en llengua de signes espanyola.

4. Les pàgines i portals d'internet de titularitat pública o finançats amb fons públics s'han d'adaptar als estàndards establerts en cada moment per les autoritats competents per aconseguir la seva accessibilitat per a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues mitjançant la posada a disposició en aquestes dels corresponents sistemes d'accés a la informació en la llengua corresponent al seu àmbit lingüístic.

5. Quan les administracions públiques promoguin o subvencionin congressos, jornades, simposis i seminaris en els quals participin persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, han de facilitar la seva accessibilitat mitjançant la prestació de serveis d'intèrprets en llengua de signes espanyola i/o en les llengües de signes pròpies de les comunitats autònomes, si n'hi ha, amb la sol·licitud prèvia dels interessats.

6. Els missatges relatius a la declaració d'estats d'alarma, excepció i setge, així com els missatges institucionals han de ser plenament accessibles a totes les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

Article 15. *Centre de Normalització Lingüística de la Llengua de Signes Espanyola.*

Es crea el Centre de Normalització Lingüística de la Llengua de Signes Espanyola. El Govern, escoltat el Consell Nacional de la Discapacitat, regula en el Reial Patronat sobre Discapacitat aquest centre amb la finalitat d'investigar, fomentar, difondre aquesta llengua i vetllar pel seu bon ús. El Centre de Normalització Lingüística de la Llengua de Signes Espanyola compta amb professionals experts en llengua de signes espanyola i en sociolingüística, i executa les seves accions mantenint consultes i establint convenis amb les universitats i les entitats representatives de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues i de les seves famílies. Està regit per un òrgan col·legiat de caràcter paritari entre representants de l'Administració de l'Estat i entitats representatives del moviment associatiu de la comunitat lingüística de les persones usuàries de la llengua de signes espanyola. A més, disposa d'una presidència i una secretaria els titulars de les quals són representants de l'Administració de l'Estat.

TÍTOL II

Aprenentatge, coneixement i ús dels mitjans de suport a la comunicació oral

CAPÍTOL I

Aprenentatge i coneixement dels mitjans de suport a la comunicació oral

Article 16. *De l'aprenentatge en la formació reglada.*

1. Les administracions educatives han de disposar el que sigui necessari per facilitar, conforme a la legislació educativa vigent, l'aprenentatge de la llengua oral i dels mitjans de suport a la comunicació oral, que ho necessitin, a l'alumnat sord o amb discapacitat auditiva i sordcegue que, d'acord amb el que preveu l'article 5.c) d'aquesta Llei, hagi elegit aquesta llengua. En cas que aquestes persones siguin menors d'edat o estiguin incapacitades, l'elecció correspon als seus pares o representants legals.

2. Amb la finalitat de disposar de professionals degudament qualificats per a l'ensenyament dels mitjans de suport a la comunicació oral, quan així es requereixi, i, si s'escau, per a l'ús que preveu el capítol II del títol II, l'Administració educativa competent ha de determinar les titulacions que conforme a la normativa existent sobre requisits per al seu exercici consideri oportunes i ha de propiciar la seva formació inicial.

3. Les administracions educatives han de promoure plans i programes de formació per al professorat que atén l'alumnat sord o amb discapacitat auditiva i sordcec.

Article 17. *De l'aprenentatge en la formació no reglada.*

1. Les administracions educatives han de fomentar la cooperació de les famílies amb menors sords, amb discapacitat auditiva i sordcecs amb la institució escolar o acadèmica i han de cooperar amb les entitats associatives de persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues i de les seves famílies en la realització de cursos de formació per a l'aprenentatge dels mitjans de suport a la comunicació oral que així ho demanin.

2. Les administracions públiques competents, així mateix, han de cooperar amb les universitats i amb les entitats associatives de persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues i de les seves famílies en l'aprenentatge dels mitjans de suport a la comunicació oral.

CAPÍTOL II

Ús dels mitjans de suport a la comunicació oral

Article 18. *Objecte.*

De conformitat amb aquesta Llei, s'encomana als poders públics promoure l'ús dels mitjans de suport a la comunicació oral per les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, en les diferents àrees que s'especifiquen en el present capítol.

Els poders públics, en els termes que estableix la Llei 51/2003, de 2 de desembre, d'igualtat d'oportunitats, no-discriminació i accessibilitat universal de les persones amb discapacitat i en les seves normes de desplegament reglamentari, també han de promoure mesures contra la discriminació i han d'establir mesures d'acció positiva a favor de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues usuàries de mitjans de suport a la comunicació oral, de conformitat amb el que disposa el present capítol.

Article 19. *Accés als béns i serveis a disposició del públic.*

a) Educació.

Les administracions educatives han de facilitar a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues usuàries de la comunicació oral la seva utilització en els centres educatius que es determinin.

Igualment han de promoure la prestació dels mitjans de suport a la comunicació oral per les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues usuàries de la comunicació oral en els centres que es determinin.

En el marc dels serveis d'atenció a l'alumnat universitari amb discapacitat, han de promoure programes i iniciatives específiques d'atenció a l'estudiant universitari sord, amb discapacitat auditiva i sordcec, amb l'objectiu de facilitar-li assessorament, orientació i mitjans de suport a la comunicació oral.

b) Formació i ocupació.

Cal atènyer-se al que disposa el capítol III del títol II de la Llei 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, relatiu a mesures per a l'aplicació del principi d'igualtat de tracte en l'àmbit laboral.

c) Salut.

Les administracions sanitàries han de promoure els mitjans de suport a la comunicació oral dels usuaris que els necessitin en els centres sanitaris que atenguin persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

Igualment han d'adoptar les mesures necessàries perquè les campanyes informatives i preventives en matèria de salut siguin accessibles a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues mitjançant la incorporació de la subtitulació i d'altres recursos de suport a la comunicació oral.

d) Cultura, esport i oci.

Les administracions competents han de promoure l'establiment dels mitjans de suport a la comunicació oral per a les persones que en siguin usuàries, en les activitats culturals, esportives, de recreació i d'oci, que es determinin, com ara cines, teatres i museus nacionals, monuments historicoartístics del patrimoni de l'Estat i visites guiades en les quals participin persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

Article 20. *Transports.*

Les estacions de transport marítim, terrestre i aeri que determinin les administracions competents per raó de la rellevància del trànsit de viatgers compten amb mitjans de suport a la comunicació oral per a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, en els punts concrets d'informació i atenció al públic que també s'estableixin, tot això d'acord amb les previsions que continguin els mecanismes de cooperació a què fa referència la disposició final tercera de la Llei.

S'han d'adoptar les mesures necessàries perquè les instruccions sobre normes de funcionament i seguretat en els transports també es difonguin, sempre que sigui possible, a través de mitjans de suport a la comunicació oral.

Article 21. *Relacions amb les administracions públiques.*

Les administracions públiques han de promoure les condicions adequades, com ara formació i disponibilitat de mitjans de suport a la comunicació oral, per facilitar les relacions de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues amb les administracions públiques.

En relació amb l'Administració de Justícia, s'han de promoure les condicions adequades, com ara formació i disponibilitat de mitjans de suport a la comunicació oral, per fer efectiva l'aplicació del que disposa l'article 143 de la Llei d'enjudiciament civil, així com en els processos que es regeixen per la Llei d'enjudiciament criminal, respecte de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

Article 22. *Participació política.*

1. Els poders públics, els partits polítics i els agents socials han de facilitar que les informacions institucionals i els programes d'emissió gratuïta i obligatòria en els mitjans de comunicació, d'acord amb la legislació electoral i sindical, siguin plenament accessibles a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues mitjançant la seva emissió o distribució a través de mitjans de suport a la comunicació oral.

2. Les Corts Generals, assemblees legislatives de les comunitats autònomes, diputacions provincials i corporacions i entitats locals han de promoure l'existència i l'ocupació dels mitjans de suport a la comunicació oral i la subtitulació, en les reunions plenàries de caràcter públic i en qualsevol altres d'interès general en què així es determini, quan hi hagi participació de persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues i ho sol·licitin prèviament.

Article 23. Mitjans de comunicació social, telecomunicacions i societat de la informació.

1. Els poders públics han de promoure les mesures necessàries perquè els mitjans de comunicació social de titularitat pública o amb caràcter de servei públic, de conformitat amb el que preveu la seva regulació específica, siguin accessibles a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues a través de mitjans de suport a la comunicació oral.

2. Així mateix, els poders públics han d'adoptar les mesures necessàries perquè les campanyes de publicitat institucional i els diferents suports audiovisuals en els quals les esmentades campanyes es posin a disposició del públic siguin accessibles a aquestes persones mitjançant la incorporació del subtitulat.

3. S'han d'establir les mesures necessàries per incentivar l'accés a les telecomunicacions a través de mitjans de suport a la comunicació oral i la subtitulació.

4. Les pàgines i portals d'internet de titularitat pública o finançats amb fons públics s'han d'adaptar als estàndards establerts en cada moment per les autoritats competents per aconseguir la seva accessibilitat per a les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues mitjançant la posada a disposició en aquests dels corresponents sistemes d'accés a la informació.

5. Quan les administracions públiques promoguin o subvencionin congressos, jornades, simposis i seminaris en els quals participin persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues, han de facilitar la seva accessibilitat mitjançant la utilització de mitjans de suport a la comunicació oral, amb la sol·licitud prèvia dels interessats.

Article 24. Centre Espanyol del Subtitulat i l'Audiodescripció.

Es crea el Centre Espanyol del Subtitulat i l'Audiodescripció. El Govern, escoltat el Consell Nacional de la Discapacitat, regula en el Reial Patronat sobre Discapacitat aquest centre amb la finalitat d'investigar, fomentar, promoure iniciatives, coordinar actuacions i estendre la subtitulació i l'audiodescripció com mitjans de suport a la comunicació de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues. El Centre Espanyol del Subtitulat i l'Audiodescripció du a terme les seves accions mantenint consultes i establint convenis amb les entitats representatives de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues i de les seves famílies.

Disposició addicional primera. Comissió de seguiment de la Llei.

Es crea una Comissió de seguiment en el si del Consell Nacional de la Discapacitat, en la qual han de tenir presència les organitzacions de persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues i de les seves famílies, amb l'objectiu d'impulsar les mesures que conté aquesta Llei i vetllar pel seu compliment, proposant les mesures oportunes per a la seva plena eficàcia.

Aquesta Comissió s'ha de constituir en el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Disposició addicional segona. Garanties de dotació estructural.

Els poders públics han de promoure els recursos humans, tècnics i econòmics necessaris per cobrir les mesures d'acció positiva objecte d'aquesta Llei.

Disposició addicional tercera. Garanties jurídiques.

Cal atènyer-se al que disposa el capítol III, secció 2a, de la Llei 51/2003, de 2 de desembre, d'igualtat d'oportunitats, no-discriminació i accessibilitat universal de les per-

sones amb discapacitat, en relació amb l'arbitratge i la tutela judicial.

Disposició addicional quarta. Règim transitori de la situació dels intèrprets i professionals de les llengües de signes espanyoles.

El Govern de la Nació, a proposta de les administracions competents, d'acord amb la legislació vigent en la matèria, ha d'analitzar la situació dels intèrprets i professionals de les llengües de signes espanyoles que han adquirit la seva formació a través d'ensenyaments no reglats, amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, a fi de la seva regulació administrativa.

Disposició addicional cinquena. Professionals de les llengües de signes.

Després de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern ha d'elaborar un estudi sobre els professionals de les llengües de signes i les titulacions necessàries per al seu desplegament.

Disposició addicional sisena. Atenció a la sordceguesa.

El Ministeri de Treball i Afers Socials ha de fer un estudi en el qual es determini el nombre de persones amb sordceguesa, les seves condicions de vida i la seva ubicació geogràfica, als efectes de determinar els centres de referència que s'han de crear, així com l'establiment de recursos més coincidents amb les especials necessitats d'aquest col·lectiu.

Disposició addicional setena. Ajudes tècniques a l'audiència.

Els poders públics, en l'àmbit de les seves competències, han d'aportar finançament per a l'adquisició de suports tècnics per a persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

Disposició derogatòria única. Derogació normativa.

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

Disposició final primera. Caràcter bàsic de la Llei.

Aquesta Llei es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat per regular les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat en l'exercici dels drets i el compliment dels deures constitucionals, de conformitat amb l'article 149.1.1a de la Constitució espanyola.

Disposició final segona. Supletorietat de la Llei 51/2003, de 2 de desembre.

En tot el que no regula expressament aquesta Llei, cal atènyer-se al que disposa la Llei 51/2003, de 2 de desembre, d'igualtat d'oportunitats, no-discriminació i accessibilitat universal de les persones amb discapacitat, així com les seves normes de desplegament.

Disposició final tercera. Finançament.

El Ministeri de Treball i Afers Socials atén l'execució del que disposa aquesta Llei amb els pressupostos assignats per al compliment de les seves competències en matèria de discapacitat.

Amb aquesta finalitat s'han d'establir mecanismes de cooperació amb els ministeris competents per la matèria i amb les diferents administracions públiques competents, segons escaigui.

En particular, l'Administració General de l'Estat ha de coadjuvar a finançar el foment, la recerca i la difusió de l'ús de la llengua de signes catalana.

Disposició final quarta. Facultats d'execució i desplegament.

El Govern, en l'àmbit de les seves competències i amb la consulta prèvia a les conferències sectorials corresponents i al Consell Nacional de la Discapacitat, queda autoritzat per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquesta Llei. Així mateix, el Govern ha d'elaborar, específicament, un reglament que desenvolupi la utilització de la llengua de signes espanyola, així com els suports per a qualsevol tipus d'ajuda tècnica que contribueixi a l'eliminació de les barres de comunicació per a la integració social de les persones sordes amb discapacitat auditiva o sordcegues.

Disposició final cinquena. Aplicació de la Llei.

Les previsions que preveu aquesta Llei tenen una aplicació gradual en les diferents àrees a què es refereix l'article 6.

Les normes que estableixen els articles 10, 11, 12, 13, 14, 19, 20, 21, 22 i 23 d'aquesta Llei s'apliquen d'acord amb els terminis i calendaris previstos en les disposicions finals cinquena, sisena, setena, vuitena i novena sobre condicions d'accessibilitat i no-discriminació de la Llei 51/2003, de 2 de desembre, d'igualtat d'oportunitats, no-discriminació i accessibilitat universal de les persones amb discapacitat.

Disposició final sisena. Entrada en vigor.

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 23 d'octubre de 2007.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERI D'INDÚSTRIA, TURISME I COMERÇ

18479 *ORDRE ITC/3077/2007, de 17 d'octubre, per la qual es regula el control metrològic de l'Estat dels instruments destinats a determinar el contingut de sucre en el most del raïm, en el most concentrat i en el most concentrat rectificat.* («BOE» 255, de 24-10-2007.)

La Llei 3/1985, de 18 de març, de metrologia, estableix el règim jurídic de l'activitat metrològica a Espanya, règim al qual s'han de sotmetre en defensa de la seguretat, de la protecció de la salut i dels interessos econòmics dels consumidors i usuaris, els instruments de mesura, en les condicions que es determinin per reglament. Aquesta Llei es va desplegar posteriorment per diverses normes de contingut metrològic, entre les quals es troba el Reial decret 889/2006, de 21 de juliol, pel qual es regula el control metrològic de l'Estat sobre instruments de mesura.

Aquest Reial decret transposa al dret intern la Directiva 2004/22/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 31 de març de 2004, relativa als instruments de mesura, alhora que adapta les fases de control metrològic que fan referència a l'aprovació de model i verificació primitiva, en els instruments sotmesos a reglamentació específica nacional, al sistema d'avaluació de la conformitat que es

regula en la Directiva esmentada, i aborda, a més, el desenvolupament de les fases de control metrològic que corresponen a la verificació periòdica i després de reparació, fases que no es regulen en la normativa comunitària.

El Reglament CEE núm. 2676/90 de la Comissió, de 17 de setembre de 1990, pel qual es determinen els mètodes d'anàlisi comunitaris aplicables en el sector del vi que, en l'apartat 2 de l'annex, estableix com a mètode d'anàlisi comunitari per a l'avaluació del contingut en sucres de mostos, mostos concentrats i mostos concentrats rectificats, la refractometria.

D'acord amb tot això, aquesta Ordre té per objecte regular el control metrològic de l'Estat sobre els instruments destinats a determinar el contingut de sucre en el most del raïm, mostos concentrats i mostos concentrats rectificats, en totes les fases que regula el Reial decret 889/2006, de 21 de juliol, és a dir, tant la que correspon a la de comercialització i posada en servei, com les que es refereixen a les de verificació després de reparació o modificació i de verificació periòdica.

Per elaborar l'Ordre han estat consultades les comunitats autònomes i s'ha realitzat el tràmit d'audiència preceptiu als interessats. Així mateix n'ha emès informe favorable el Consell Superior de Metrologia.

Aquesta disposició ha estat sotmesa al procediment d'informació en matèria de normes i reglamentacions tècniques que preveuen la Directiva 98/34/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 22 de juny, modificada per la Directiva 98/48/CE, de 20 de juliol, així com el Reial decret 1337/1999, de 31 de juliol, que incorpora les dues directives a l'ordenament jurídic espanyol.

En virtut d'això, disposo:

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. Objecte.

L'objecte d'aquesta Ordre és regular el control metrològic de l'Estat dels instruments destinats a mesurar el contingut en sucre del most de raïm, dels mostos concentrats i dels mostos concentrats rectificats, denominats d'ara endavant refractòmetres.

Article 2. Fases de control metrològic.

1. El control metrològic de l'Estat que estableix l'Ordre és el que es regula en els capítols II i III del Reial decret 889/2006, de 21 de juliol, pel qual es regula el control metrològic de l'Estat sobre instruments de mesura. Aquests capítols es refereixen, respectivament, a les fases de comercialització i posada en servei i a la d'instruments en servei dels dispositius de mesura esmentats a l'article 1 d'aquesta Ordre.

2. El control que regula el capítol II s'ha de dur a terme de conformitat amb els procediments d'avaluació de la conformitat que es determinen a l'article 6 i l'annex III del Reial decret 889/2006, de 21 de juliol, i a l'article 4 d'aquesta Ordre.

3. Els controls dels instruments que ja estan en servei comprenen tant la verificació després de reparació o modificació com la verificació periòdica.

CAPÍTOL II

Fase de comercialització i posada en servei

Article 3. Requisits essencials metrològics i tècnics.

1. Els requisits essencials, metrològics i tècnics que han de complir els refractòmetres són els que estableix l'annex II d'aquesta Ordre.